

Jana Věnečková je držitelkou všech možných i nemožných folkových ocenění pro juniorské interprety a už začíná sahat i po oceněních pro dospělé. To je signálem, že její tvorba je lahodící pro uši kritiků, recenzentů a porotců. Přesněji řečeno těch kritiků, recenzentů a porotců, kterým jde především o dobro hudby, její blaho a rozvoj, méně už o posluchače. Těm, kteří hledají i v textech nejen sdělení, ale i poezii či „nitro“. Těm všem Jana Věnečková svou tvorbou umělecky vyhoví a platí to i o její „rozšířené podobě“, o Věnebandu.

Věneband natočil album, podle názvu určené **Všem králům**. To v podstatě dokresluje moje výše uvedená úvodní slova. Hned se ale nabízí otázka: A co všem „nekrálům“? Co všem obyčejným lidem a obyčejným posluchačům? Je to, co je dobré pro krále, dobré i pro plebs? A tady asi bude trochu problém. Hlavní autorka a interpretka v jedné osobě bravurně ovládá hudební teorii, melodickou stavbu i další hudební zákonitosti, evidentně jí těší i aranžovat. Její texty jsou plné nezvyklých obrátů, slovních spojení a nakonec i témat. Opravdu tímhle ale žijí v Litomyšli? Vlastně ani jednu melodii z dvanácti, které jsou na albu, si nezahvízdáte, nejen proto, že je složitá, ale i proto, že si ji prostě nezapamatujete. Album vám po hudební stránce splyne v jeden velký, ušlechtilý celek. Maximálně si zapamatujete některé výrazné aranžérské party, spíše ale ve smyslu: proč to takhle právě pro tenhle nástroj autorka napsala? V případě textů vám alespoň zůstane o čem přemýšlet:

„Sladká slunce zář hřeje mojí tvář/aróma příjemně medový/tvoje milá stráž, ihned jak se vzdáš/tak ti nasadí okovy“

. Pokud víte, k čemu tu došlo, napište mi to prosím do diskuse pod článkem.

Suma sumárum – albu v podstatě nelze nic vytknout, ale vlastně nevím, na koho se obrací a komu co sděluje. Krásná dokonalá věc. {desky 1161}